

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 1. Christus verthoont haer sijn droefheydt over de sonden der
mensen.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

Godt ontsteken zijnde, alle dese boose machteloose geesten, sal doen verdwijnen: Ghelijck een licht stroo dat van eenen stercken wint verdreven wort, soo dat men niet en weet waer het hencn gestoven is. Alsoo is't, ende noch lichtier dat men dese op-geblaesen hooverdige geesten verdwint. Ick en wille niet seggen dat hy onsterck is; want door Godts toe-laeten is hy seer sterck, besonderlijck voor een swacke ziele: Hy is eenen grooten konstenaer, ende seer behendigh in sijne aenslaegen: Daerom mach ieder een wel op sijn hoede zijn, met een vast betrouwen op de hulpe ende bystant Godts. Ick wille hier by voegen, hoe ick my in dese dingen gevoele. Segge dan, dat ick alle de crachten mijn der ziele, inende door Godt ontsteken vinde als met eenen heeten brandt, ende over grooten haet tegen alle die boose geesten der helle, om door Godts machtige handt, tegen hun alle te vechten ende te vrecken dat sy in de zielen der menschen oyt gedaen hebben, of tot het eynde des wereldts sullen doen.

XXII. CAPITTEL.

Wat'er voor-gevallen is in't jaer 1637.

S. 1. *Christus verthoont haer sijn droefheyt over de sonden der menschen.*

Als wanneer sy inde Hooft-kercke de Misse hoorde van't Alderheylighste Sacrament, ende met een nederigh gemoet van haeren Salighmaecker verfocht, dat hy sich soude geweerdighen haere arme ziele met sijn genaedighe ooghen t'aensien: verthoonde, sich Christus aen Agnes heel overdeekt van wonden, ende gaf haer te kennen, dat hy door de sonden der menschen soo deerlijck mishandelt wiert, besonderlijck

lijck door de gulfigaers, dronckaers, onkuyfliche, hoo-
veerdighe, eergierighe, grammoedighe, ende nydighe
Christenen : van de welcke heel de wereltd overlac-
den is. Den overdaet in't eten, drincken, ende kleedin-
ghe, scheen den ghewonden Heere weder te drucken,
ende te doen beswijcken : d'ydelheydt van die tijden,
ende meer andere sonden schenen hem slagh op slagh,
ende wonde op wonde te geven. Soo dat hy als beven-
de scheen te staen, ende t'allen oogeblick neder te
vallen. Sy verstont dat dese bevinghe, ende dit perijck-
kel van nederfaeken, beteeckende dat de H. Kercke
op sommighe plaetsen wanckelde met perijckel van
te beswijcken, ende dat door de voorseyde sonden der
Christenen.

Dit gesicht veroorsaecte in haer ziele soo groote
droefheydt, dat sy door den dagh niet bestandigh was
haer bitter medelijden te versetten : niet teghenstaen-
de, dat sy sich haer dien dagh meer dan sy placht tot
uytwendighe dinghen begaf, om dese weemoedigheyt
te verdrijven. Sy keerde naer den noen wederom tot
de selve kercke om 't Lof aldaer te hooren : als wan-
neer den gewonden Salighmaecker sich wederom ver-
thoonde inde selve gedaente. Haer voorseyde droef-
heydt en wiert alsdan niet alleenelijck vernieuwt, maer
oock grootelijcks vermeerderd : want sy van Christus
berispt wiert, om dat sy haere vorighe droefheydt ende
medelijden hadde soecken te versetten, ende niet meer
geneghen gheweest om mede-deelachtigh te zijn van
sijn bitter lijden. Door dese Goddelijcke berispinghe,
die sy seer redelijck vonniste, was haer medelijden soo
overtolligh, dat sy van schaemte niet en wiste waer
sich keeren of laeten. Sy keerde sich dan tot Christus
self,

120 *Leven vande Weerdighe*
felf, vergiffenisse van hem biddende, ende segghende: *Heere ende Godt van mijn herte, waer sal ick my van waensschijn verberghen, in dese tegenwoordighe benoutheden?* Ende sagh te samen op den selven stont, dat het herte vanden eeuwighen Sone gheopent stont, t'welck haer tot een herberge ende tot een wooninghe geschoncken wiert, om in't selve te verblijven.

Dese over groote goetheyt van haeren genaedigen Saligh-maeker, die sijn selven tot haere vaste woonplaetse ghegheven hadde, praemde haer om haere ziele t'erstont oock door de Biechte van dese vleckte te suyveren, over de welcke sy van Christus berispt was gheweest. Sy vertrock dan van die Kercke tot haeren Biecht-vader, sprack ootmoedelijck haere schult, ende verfocht sijn ghebeden, om haer hertneckighe nature, soo sy seght, te veroveren, ende onder de voeten te brengen, gemerckt dat sy in't voorgaende gheval met haer groot leetwesen ghemerckt hadde, soo ghewilligh niet te zijn om met Christus te lijden, als sy behoorde te wesen.

§. 2. *Bedroeft zijnae om t'achterdencken van haeren Biecht-vader, dat sy vanden quaeden geest bedrogen wiert; wort van Godt getroost.*

TEr oorfaecke dat haeren tegenwoordigen Biecht-vader vele vremde saecken uyt haeren mondt hoorde, ende in haere schriften las: Hadde hy ghelijck andere voorgaende Biecht-vaders eenigh nadencken, of hier onder misschien bedrogh schuylde, dat met alle neerstigheyt diende gheweert te worden. Hy gaf haer dese vreesse te kennen: T'welck haer seer onrustigh maeckte. Want al-hoe-wel sy inden gront versekeringhe